

Johan Sjöberg 2 (4)

Hos "bäregumman" stannade jag i 11 månader. Sen blev far statare på Eskilsred, en gård i Seglora, och hämtade mig för att jag skulle göra småsysslor åt honom. Jag kunde ju koka kaffe, när han kom hem från fälten. Och jag var glad över att få komma dit. När jag började i tredje klass fick jag lång väg till skolan. Men det gjorde inget. Då kunde jag gå. Vad lärare Melander sa, hade jag ofta svårt att höra. Öronvärken och huvudvärken pinade mig ständigt, och jag var bland de blyga, tysta i skolan. Jag fick aldrig smaka rottingen som de flesta andra pojkarna. En gång skjutsades jag till doktorn i Kinna. Han gav mig piller mot öronvärken, men inte hjälpte de! Nåväl, hos min far var jag inte länge. Kommunen tyckte, att jag behövde en "mors" omsorger och lejde ut mig till en torpare under Eskilsred. Efter en tid kom min bror också dit. Han hade lungshot, och ingen annan ville ta emot honom. Vi fick ligga i samma säng. Underligt, att jag klarade mig från sjukdomen. Så till ett årsskifte kom en bonde och sa, att nu var jag uthyrd till honom. Om någon ville ta ett barn billigare, var det bara att hämta det vid nyåret.

På väg till gården, som skulle bli mitt nya hem, tittade han in till några släktingar. Moran där bjöd på kaffe. Hon såg så fundersamt på mig. Plötsligt drog hon bonden med sig in i rummet. Jag hörde, att hon sa till honom:

- Du, som har barn, borde inte dra in den sjukdomen i ditt hus. När vi sen kom en bit på väg, sa mannen till mig:

- Du är kanske lika nöjd, om du får gå tillbaka?

- Jaa, svarade jag ärligt. Så fick jag hoppa av med min säck, och jag var så lycklig över att slippa fara med honom. Men på torpet blev de förskräckta.

- Kommer du tillbaka! Utbrast de och undrade, vad jag hade gjort. Min bror levde inte länge till. Han tynade bort vid min sida i sängen. När jag var 13 år, kom jag till den gamla gumman på Sjökullen, som tog mig ännu billigare än de andra. Hon var ensam och behövde hjälp med torpet. Hennes man var på hospitalet. Hos henne var det roligt att vara. Hon var så snäll. När jag hade ont i öronen, tröstade hon mig. En kväll, då jag hade lagt mig, vällde plötsligt blodet fram ur det ena örat. Jag blev så rädd, för jag trodde, att jag skulle dö.

Foto Glenn Murberg 20140913

- Nu är det slut! grät jag. Och slut var det med hörseln på det örat. Sen hörde jag aldrig mer genom det. När jag gick och läste för prästen, hånade de andra läsbarerna mig för att jag hörde illa. Då jag kom till kyrkan, fattigt klädd, gjorde de miner bak ryggen på mig och sa elaka saker. Så efter konfirmationen gick jag aldrig mer till kyrkan. Jag kände mig inte fin nog. Guds ord kan man läsa hemma, klädd som man har råd till. Jag stannade hos den gamla ett år efter konfirmationen, och för det fick jag en kostym i årslön. Hon hade inga pengar. Sen måste jag ta drängplats på en gård. På den tiden fick man 5 kronor i "stäe" utöver lönen, för att man inte skulle flytta på ett år. 5 kronor var en väldig summa på den tiden! När jag hade varit där ett år, tog jag "stäe" för ett år till, för moran var snäll och jag trivdes bra. Den äldsta dottern på gården var 17 år, och hon hade en stickmaskin och gjorde koftor till en firma i stan. Hon lärde mig sticka. Men så fick hon lungsot. Då vågade jag inte stanna på gården. Jag sa som det var:

- Jag tar inte risken att få sjukdomen, jag som själv har den Slakten. Men bonden svor och sa:

- Du kommer inte härifrån, när du har, tagit emot "stäe" ! Då stämmer jag dig... Det hade han rätt till. Men jag lånade en säck i granngården och packade samman mina ägodelar. En dag, när han var i Fritsla för att köpa foder och moran gick till ladugården, sprang jag in från gårdet, där jag högg sten. Jag tog säcken och sprang hem till den gamla på Sjökullen.